

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **T. H. D.**, narozená dne x
státní příslušností x
bytem x
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2022, č. j. OAM-974/ZA-ZA11-HA15-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že žalovaný nedostatečným způsobem posoudil jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany a rovněž, že nezjistil skutkový stav věci dostatečným způsobem. Měla za to, že byla nesprávně posouzena její situace především ve

vztahu k neudělení humanitárního azylu, dle jejího názoru není možné bez dalšího konstatovat, že jediným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace dalšího pobytu. Dále žalobkyně uvedla, že: „... odůvodněně jednala především v zájmu svého nezletilého syna a zajištění jeho základních životních potřeb, kdy tyto není možné zajistit na území Vietnamské socialistické republiky a celý budoucí život syna (i žalobkyně) by tak byl v případě neudělení mezinárodní ochrany ohrožen. Návrat do Vietnamu by byl tak v konečném důsledku nejen nepříznivý a ohrožující pro samotnou žalobkyni ale i pro jejího nezletilého syna. Žalobkyně si je vědoma, a to z osobní zkušenosti, špatných a nevhodných podmínek ve Vietnamu. Žalobkyně by po návratu do Vietnamu nemohla již nikdy zajistit synovi ani sobě dostatečnou životní úroveň a podmínky pro vzdělávání a byl by tak ohrožen jeho další vývoj. Žalobkyně si je dále v návaznosti na shora uvedené tvrzení vědoma, že součástí podkladů pro vydání rozhodnutí byl rovněž dokument s názvem „Přehled údajů o zemi za rok 2020 - Vietnam“, avšak tento uvádí pouze obecné informace a tvrzení, kdy žalobkyně sama ve Vietnamu vyrůstala a má s tímto tak osobní zkušenost. Obecné informace jsou mnohokrát v příkrém rozporu s faktickým stavem. Jakékoliv obecné informace pak nedokážou „nahradit“ opravdový a faktický stav v různých částech Vietnamu, které jsou současně žalobkyni jedinými známými informacemi a tato má odůvodněný strach z návratu do Vietnamu, a především z vycestování jejího nezletilého syna do Vietnamu, kdy tu tento nikdy nebyl a není s prostředím ve Vietnamu nikterak seznámen. Žalovaný, avšak z tohoto dokumentu zásadním způsobem vycházel a nezohlednil možné faktické nebezpečí vyplývající z politického režimu Vietnamské socialistické republiky, životní úroveň, bezprostředně hrozící chudoby žalobkyně a nezletilého syna, neexistujícího azylu žalobkyně ve Vietnamu, nebezpečí plynoucí z nucené integrace ve Vietnamu pro nezletilého syna a pro samotnou žalobkyni, která na území Vietnamu nežije po dlouhou dobu. Žalobkyně tak na tomto místě uvádí, že vzhledem k její osobní zkušenosti s dostupností vzdělání ve Vietnamu a rizikem chudoby, není na místě, aby se navrátila zpět do Vietnamu a žalovaný nedostatečně zhodnotil důvody pro (ne)udělení azylu žalobkyni pouze na základě získaných obecných informací. Nezletilý syn navíc vyrůstá od narození v českém prostředí a je zapotřebí jeho integraci plně podpořit, a to především pro lepší budoucí život nezletilého syna zde na území. Odcestování zpět do Vietnamu by mělo na život žalobkyně, a především na život jejího nezletilého syna, kdy by matka byla nucena z území České republiky při neudělení azylu odcestovat, zásadní a negativní dopad. Tuto skutečnost žalovaný rovněž nikterak neposoudil v souladu dle § 14 zákona o azylu.“

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně jako důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla legalizaci pobytu na území České republiky, kde chce zůstat se svým nezletilým synem, a dále lepší životní podmínky a školství v České republice. Měl za to, že snaha o legalizaci pobytu není doprovázena azylově relevantními důvody. Dále odkázal na str. 5-6 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se důvody, pro které podala žalobkyně azylovou žádost, důkladně zabýval. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 25. 7. 2023 právní zástupkyně žalobkyně (substituční plná moc ze dne 21. 7. 2023) a zástupkyně žalovaného setrvaly na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 11. 2021 a 25. 11. 2021, údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 11. 2021, pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 11. 2021, informace OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam ze dne 22. 4. 2021, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci – Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9. 4. 2021, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 1. 2. 2022 č. j. OAM-974/ZA-ZA11-HA15-2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 23. 11. 2021 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 25. 11. 2021 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany jménem svého nezletilého syna. K žádostem uvedla, že ona i dítě jsou státními příslušníky Vietnamské socialistické republiky. Žalobkyně je bez náboženského vyznání a politického přesvědčení a nebyla politicky aktivní. Její syn nedisponuje žádnými doklady, má pouze rodný list, otcem je český občan. Žalobkyně se pro syna neúspěšně pokusila vyřídit české doklady. Dcera žalobkyně žije ve Vietnamu s prarodiči. Do České republiky přicestovala v roce 2010 a od té doby do Vietnamu cestovala pouze dvakrát. O udělení mezinárodní ochrany požádali, protože žalobkyně chce se synem žít na území České republiky, neboť je zde lepší životní úroveň než ve Vietnamu.
8. Při pohovoru konaném dne 30. 11. 2021 žalobkyně sdělila, že o české občanství pro syna nikdy nepožádala. Nebylo jí známo, že jí bylo uloženo správní vyhoštění, ani jak bylo rozhodnuto o jejích žádostech o povolení k pobytu. Žalobkyně má v plánu si zajistit nový cestovní doklad, doposud tak neučinila, jelikož se domnívala, že to nevádí, jestli si doklad vyřídí ihned nebo později. O genetickou zkoušku otcovství nepožádala, protože o této možnosti nevěděla. Do Vietnamu se odmítá vrátit, neboť tam nic nemá. Ve Vietnamu žije její dcera, žije u rodičů žalobkyně, kteří jsou již starší a nemohou jí pomoci. V České republice chce zůstat se synem, aby zde získal vzdělání a měl lepší budoucnost než ve Vietnamu.
9. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2022 č. j. OAM-974/ZA-ZA11-HA15-2021 bylo rozhodnuto, že žalobkyni a jejímu nezletilému synovi se mezinárodní ochrana dle zákona o azylu neuděluje.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z*

důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za *vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
15. Podle ust. § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
16. Soud se v úvodu zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy Nejvyšší správní soud se k této problematice ve své judikatuře opakovaně vyjadřoval. Správní orgány stihá povinnost zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Žalovaný správní orgán musí brát v úvahu i situaci v zemi původu, musí se věcí podrobně zabývat, neopomíjet souvislosti mezi tvrzeními žadatele o mezinárodní ochranu a negativními informacemi o jeho vlasti. Městský soud v Praze tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobkyni umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl pohovor, vypořádal se s dokumenty, které žalobkyně v průběhu správního řízení předložila, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci ve Vietnamu.
17. Žalovaný se na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobkyně uvedla při svém pohovoru, k důvodům, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje. Žalovaný také správně poznamenal, že žalobkyně ve svých výpovědích ani jednou neuvedla případ, kdy by vůči její osobě došlo k jednání, které by se dalo považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
18. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními

výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

19. Žalovaný se na str. 7 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Konstatoval, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a jejího nezletilého syna, přihlédl i k věku a zdravotnímu stavu. Rovněž uvedl, že žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou, zdravou a praceschopnou osobou. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které měl za to, že ani skutečnost, že žalobkyně má na území nezletilého syna nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Uzavřel, že životní situaci žalobkyně a jejího syna nelze považovat za nikterak mimořádnou a jejich případ není případem hodným zvláštního zřetele, tak jak to vyžaduje ust. § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Poukázal na to, že humanitární azyl není určen ke zřízení pobytového povolení, k tomuto účelu mají primárně sloužit instituty zákona o pobytu cizinců. Dle zdejšího soudu je takovéto odůvodnění zcela dostatečné, neboť odkazuje na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu a hodnotí individuální situaci žalobkyně a jejího nezletilého syna.
20. Zdejší soud se poté ztotožňuje se závěrem žalovaného, že existence rodinných vazeb na území České republiky sama o sobě nezakládá důvod pro udělení humanitárního azylu. V tomto ohledu lze odkázat i na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené např. v bodě 9 rozsudku ze dne 1. 2. 2017 č. j. 6 Azs 309/2016-28, bodě 14 usnesení ze dne 18. 2. 2021 č. j. 5 Azs 311/2020-29, nebo bodech 12 a 13 usnesení ze dne 22. 2. 2022 č. j. 8 Azs 5/2021-54. Zároveň je na tomto místě třeba uvést, že v části týkající se humanitárního azylu neshledal zdejší soud napadené rozhodnutí ani nepřezkoumatelným, když z něj lze dovodit, na základě jakého skutkového stavu a právního posouzení dospěl žalovaný k závěru o neudělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, stejně jako to, jakými úvahami byl při tomto rozhodování veden. Úvaha žalovaného poté není ani v rozporu s pravidly logického uvažování a žalovaný nevybočil z hledisek stanovených zákonem.
21. Ze zpráv o zemi původu je zřejmé, že ve Vietnamu jsou ve všech provinciích dostupná státní střediska pro podporu zaměstnanosti, kdy dochází ke zvyšování podílu osob pracujících v sektoru služeb. Je dostupné také další vzdělávání a školení, ve všech provinciích jsou dostupná střediska pro odborné vzdělávání a mnoho podniků samo poskytuje zácvik po přijetí pracovníka. Dále je zřejmé, že vietnamská vláda klade silný důraz na zlepšování životních podmínek dětí, mezi tyto patří vzdělávání a celostátní programy zaměřené na děti. Osobní zkušenost žalobkyně je tedy v rozporu s informacemi, které obstaral žalovaný. Vzhledem k tomu, že žalobkyně již od roku 2010 ve Vietnamu nežije, tak bylo namíste vycházet z aktuálních informací, které obstaral žalovaný. Ze správního spisu také vyplývá, že ve Vietnamu žijí rodiče žalobkyně, kteří se starají o její nezletilou dceru, tudíž žalobkyně zjevně nepovažovala podmínky ve Vietnamu za natolik špatné a vzdělávací systém za nedostatečný, pokud svou starší dceru nechává žít s prarodiči ve Vietnamu. Pokud žalobkyně nesouhlasí s informacemi uvedenými ve zprávách, které jsou obsaženy ve správním spise, tak mohla jak v řízení před správním orgánem, tak v řízení před zdejším soudem doložit

informace, které dokládají její žalobní tvrzení, nic takového však neučinila. Zdejší soud má tak za to, že žalobkyně podala svou žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze účelově z důvodu legalizace pobytu. Městský soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně brozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.“*

22. Pokud žalobkyně tvrdí, že ve Vietnamu pro ni bude nemožné zajistit si obživu a práci, tak soud musí poukázat na to, že ekonomické potíže v zemi původu nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003–65).*“ Soud podotýká, že špatná ekonomická situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.
23. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval i tím, zda jsou v případě žalobkyně a jejího nezletilého syna dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu (srov. str. 8 až 10 napadeného rozhodnutí). Zdejší soud se s tímto posouzením ztotožňuje a odkazuje na něj.
24. Ohledně hojně namítaných dopadů rozhodnutí o neudělení azylu na nezletilého syna žalobkyně, k tomu je pak třeba uvést, že žaloba ke zdejšímu soudu byla podána pouze žalobkyní, nikoliv tedy i jménem nezletilého syna žalobkyně, který byl stejně jako žalobkyně účastníkem správního řízení. Zdejší soud se tedy nemohl zabývat přímými dopady rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany na nezletilého syna žalobkyně, nicméně má za to, že správní orgán se s danou problematikou vypořádal řádně zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. července 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně